

Egy színésznek munkaeszköze a teste. Kell a jó kondi, de mi történik, ha a világot jelentő deszkák helyett az igazgatói íróasztalnál ülve tölt egyre több időt? Kifagattunk három direktort: miként van jelen a sport az életében?

VIDÁKOVICS SZLÁVÉN

RÁTÓTI ZOLTÁN

RÁZGA MIKLÓS

Színházigazgatók törrel,

Nem vagyok trófeavadász!

– Édesapám nagyon korán megtanított korcsolyázni, 8-9 éves koromban imádtam ezt a sportot, később egy szezon erejéig jégkorongoztam is Pécsen – meséli **Vidákovics Szlávén**, a Pécsi Horvát Színház igazgatója. – Idővel a focit szerettem meg nagyon; főiskolás koromban, Zágrábban heti rendszerességgel jártunk az osztálytársaimmal, évfolyamtársaimmal rúgni a bőrt. Amikor diplomával a kezemben

visszatértem Pécsre, a teniszezésbe kóstoltam bele, s pár évig ez a sport töltötte ki a szabadidőmet. Ám ahogy sűrűsödtek a szakmai teendőim, s a Pécsi Horvát Színház igazgatásával is megbíztak, a rendszeres mozgásra egyszerűen nem maradt időm. Ezt azért is bánom, mert bármiféle sporto-

lás jót tesz az embernek nemcsak fizikailag, de szellemileg is.

– *Az utóbbi években új szenvedélynek hódol, s vadászni jár.*

– Sajnálom, hogy sokan tévhitben élnek, s a vadászatot azonosítják az állatok megölésével, pedig egyáltalán nem erről van szó. Az én fantáziámat rég megmozgatta már, sok barátom űzi ezt a sportot, s eljárogattam velük. Megszerettem. A stresszes városi élet minden gondja-baja kívül marad az erdőn, a természet teljesen kikapcsol. Két-három órás vadászat jobban feltölt, mint ugyanennyi pihenés. Ritkán sütöm el a ravaszt, nem is mindig van szerencsénk, mert legtöbbször olyan állat bukkan föl körülöttünk, amire épp tilos vadászni. De az is roppant élvezetes, hogy ülök a lesen, s figyelem a fákat, s az arra tévedő állatok viselkedését. Nem vagyok megszállott trófeavadász, legalábbis egyelőre. Most elsősorban a természet közelsége és a kikapcsolódás vonz benne, persze, ha úgy adódik, hogy puszkavégre kaphatok egy vaddisznót, nem hagyom ki.

– *Biztosan van kedvenc területe.*

– Nem tartozom vadásztársasághoz, így oda megyek, ahová hívnak. Mióta kiköltöztem Szemelybe, legtöbbször azon a környéken járom az erdőt, de Baranya megyében több helyütt is megfordultam már. Idő híján, ha havonta egyszer alkalmam adódik puszkát ragadni, már nagyon örülök.

– *Színpad, rendezés, színházigazgatás közepette a nap huszonnégy órájából harmincat dolgozik, s még az alvásidőjét is föláldozza a vadászatért?*

– Nemcsak pirkadat előtt lehet kimenni az erdőbe, hanem napnyugta előtt is. Ha pedig egyszer csatlakozom egy vadásztársasághoz, fontos teendők

várnak rám, hisz az erdő lakóit, az állatokat a tagoknak kell etetniük, itatniuk, ők állítják fel a leseket – szóval, nem tétlenkednek.

– *Melyik évszakban a legszebb az erdő?*

– A vadászat szempontjából az őszi és a téli a legizgalmasabb. Ősszel, amikor szarvasbőgés tölti be a legcsodásabb színekben pompázó erdőt, egyszerűen káprázatos látványt nyújt. De ahogy leesik az első hó, s még érintetlen lepelként takarja be a tájat, lenyűgöző látvány, különösen holdvilágban.

– *Tessék, egy romantikus lelkű színházigazgató!*

– Magamról ezt nem merném állítani, de ha más mondja, talán elhiszem.

– *Nyaranta mivel mulatja az időt?*

– Szeretem a tengert, de ott is az aktív pihenés híve vagyok. Tavaly nyáron a barátaimmal raftingoltunk, kipróbáltuk a vadvízi evezést Omisnál, a Cetina folyón. Nem a legveszélyesebb mutatvány, de nagyon érdekes és izgalmas sport. Talán jövőre is csónakba ülünk, ám addig a téli Mecsekben gyönyörködöm.

Hálóórként remekelt a vízben

– Cegléden, ahol felnőttem, mindig is nagyon komoly sportélet zajlott, nekünk diákkorunkban a gimnázium mellett az uszoda volt életünk másik meghatározó színtere – idézi a kezdeteket **Rátóti Zoltán**, a kaposvári Csiky Gergely Színház igazgatója. – Versenysport volt ez a javából, heti 3-4 edzéssel, úszással, télen tornatermi erősítéssel, szóval komolyan vettük a feladatot: a Ceglédi Vasutas Sportegyesület igazolt játékosai vol-

tunk az OB II-ben, sőt, időnként a felnőtt csapat mérkőzésein is játszottunk, tartalékként. A természetem miatt már elsős koromban beválogattak a középiskolai kosárcsapatba is, s noha nem tartoztam a legjobbak közé, imádtam a meccsek hangulatát, mert igazi presztízsmérkőzéseket játszottunk, főként a rivális Nagykőrössel. Aztán tizennyolc éves koromban, amikor fölvettek a főiskolára, s el kellett men-

nem vagyok hozzá elég bátor. Gyermekkoromban szerettem korcsolyázni, mégis, legalább húsz éve nem volt a lábamon korcsolyacipő. Azt is nagyon sajnálom, hogy nem tanultam meg rendesen teniszezni.

– *Ez még pótolható, nem?*

– Persze! Amondó vagyok, hogy sosem késő belekezdeni abba, amire vágyik az ember, még a sportban sem. Pláne, hogy nem török világbajnoki

Előtte egyhónapos vívás kurzuson kellett részt vennünk, végül csak a legjobbak kaptak lehetőséget a forgatásra. Egerben laktunk, Szilvásváradon zajlott a munka, négy héten át. Óriási élmény volt, és remek pénzkereset! Igaz, személyes kapcsolatba nem kerültünk a francia világsztárral, de mégiscsak ott lehettünk a közelében, köszöntöttük egymást, tudott rólunk. Később, kaposvári színész koromban is nagy hasznát vettem a vívóleckéknek, különösen Tybalt szerepében, a Rómeó és Júliában. Magyar Attilával kidolgoztunk egy látványos, izgalmas vívójelenetet. Emlékszem, a közönség is szerette.

– *Mostanság mennyire van jelen az életében a sport?*

– Annyira, hogy mindig megígérem magamnak: vissza fogok járni az uszodába, mert szeretnék kicsit fittebb lenni. Sokan kérdezik, honnan ered az energiám? Azt hiszem, a múltból.

– *Rendez, játszik, igazgat. Mikor lesz ideje a mozgásra?*

– Amikor ráveszem magam arra, hogy egy órával korábban keljek, és elmenjek az uszodába tempózni. Mert akkor az előbb-utóbb úgy beépül a napirendembe, akár a fogmosás. Mint minden, ez is csupán elhatározás kérdése. Az embernek arra van ideje, amire akarja, hogy legyen!

LEJEGYEZTE: CSATÓ ANDREA

puskával, labdával

címre, csak értelmes, felfrissítő hobbi-ra, ami egyszerre edzi a testet és műveli a lelket.

Depardieu kadétjaként vívott a született vízilabdás

– Budapesten nőttem föl, s gyermekkorom óta a vízilabda vonzásában éltem, nálunk az úszás, a víz, a Balaton szeretete családi hagyomány – meséli **Rázga Miklós**, a Pécsi Nemzeti Színház igazgatója. – Édesapám kétszeres, a bátyám ötszörös magyar bajnok vízilabdázó volt, sőt a testvérem BEK- és Super-kupát is nyert a csapattal. Én a Fradiban játszottam, akár csak eleinte Zoli, de ő később „áruló” lett, átment az Újpestbe. Magam az ifi szintig jutottam, aztán később, 1993-ban, amikor a PNSZ társulatához szerződtem, Bajomi Nagy György kollégámmal, barátommal leigazoltunk Pécs akkor OB II-es vízilabdacsapatához. Remek hangulatú közegbe csöppentünk, szoros szakmai kapcsolatot építettünk ki a szentesiekkel, vízilabda-tornákra jártunk, s remélem, hozzájárultunk ahhoz, hogy megerősödött a csapat, hisz akkor kerültünk föl az OB I/B-be. Azóta a fiúk az I. osztályban játszanak, természetesen immár nélkülünk.

– *A színművészetin is belekóstoltak bizonyos sportágakba.*

– Akrobatika és vívásóráink közül különösen ez utóbbit szerettem, a legendás Oroszlán, alias Pintér Tamás volt ennek az oktatója. 1989-et írtunk, amikor Magyarországon forgatták Gérard Depardieu főszereplésével a Cyrano-filmet, amiben főiskolásokként, mint kadétkok, benne lehettünk.

nem katonának, megszakadt életemben az aktív sportolás időszaka.

– *Akadat olyan szerepe, amelyikben hasznát vette korábbi jártosságának?*

– Csak áttételesen. Hiába vágytam lovas-kosztümös szerepre, mire elkezdtem a pályát, már nem forgattak ilyen filmeket. A vívásban tanultakat is csak egy-két csapás vagy mozdulat erejéig sikerült megmutatnom, de legalább nem félek megragadni a tőrt, a kardot.

– *Manapság miféle sportot űz?*

– Elkezdtem jógázni, mert segít a relaxációban és stresszmentesítésben. Kaposváron, jó időben heti 2-3 alkalommal eljárók a futópályára, otthon néha tornázom, de így is gyakorta teszek szemrehányást magamnak amiatt, hogy nem mozgok eleget.

– *Létezik olyan sport, amit szívesen kipróbálna?*

– Rengeteg! Egy időben kacérkodtam az ejtőernyős ugrással, de már

